

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2019 ÅRG 51

När Jesus hade fötts i Betlehem i Judéen på kung Herodes tid kom några österländska stjärntydare till Jerusalem och frågade: "Var finns judarnas nyfödde kung? Vi har sett hans stjärna gå upp och kommer för att hylla honom."

De gick in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom. De öppnade sina kistor och räckte fram gåvor: guld och rökelse och myrra.

Matteus 2:1-2

Biskopens spalt

När jag skriver detta är det den tredje söndagen i Advent och ett nytt kyrkoår har börjat för två veckor sedan. Vi är mitt inne i förberedelsetiden inför julen - en av kristenhetens stora högtider.

Det är en förberedelsetid inför mötet med vår Herre Kristus - hans födelse i våra hjärtan.

Att förbereda oss är att stanna upp och bli stilla, meditera, begrunda det stora som har skett och ständigt sker.

Men något av den förberedelsen ser vi inte så särskilt mycket av då vi befinner oss i den stora julruschen. Den är för många en tid fylld av stress och hets i stället för lugn och ro.

Jag vill önska er alla ett gott nytt kyrkoår och verkligt god och fridfull jul.

I juldagens epistel kan vi läsa Jesajas glädjebudskap med orden: Det folk som vandrar i mörkret ser ett stort ljus, över dem som bor i mörkets land.

Ljuset lyser oss i mörkret

Tänd ett ljus och låt det brinna, låt aldrig hoppet försvinna, det är mörkt nu, men det blir ljusare igen.

Speciellt under den mörka och kalla årstiden tycker vi om att tända ljus. Den långa och mörka och kulna hösten, särskilt i år, gör att längtan att tända ljus som lyser upp mörkret ökar. Det blir till en protest mot allt mörkt runt omkring oss i vår värld.

Mörkret är ju en bild av det som inte är gott och som är destruktivt - som människors själviskhet, hat och likgiltighet för andra.

Men nu har ett ljus lyst upp vår tillvaro. Ett stort ljus som övervinner mörkret - ett tecken som tänder hopp i våra sinnen, ett tecken som sprider värme i vinterkölden.

Ljuset strålar fram i Betlehem

Tänd ett ljus för allt du tror på, för den här planeten vi bor på. Tänd ett ljus för jordens barn.

Ute i den mörka och kalla natten ljuder ängelns budskap till herdarna:

Var inte rädda. Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket ... ni skall finna ett nyfött barn som är lindat och ligger i en krubba.

Vår Skapare har tänt ett ljus för jordens barn. Ett barn som föds av en ung kvinna under enkla förhållanden - bland djuren i ett stall. Det är en helt vanlig födelse. Men samtidigt är detta inkarnationens mysterium i Betlehem.

Gud, som är universums skapare - sänder sin Son Kristus att bli ett hjälplöst spädbarn för vår skull. Kristus, som är upphöjd över allt - blir ett litet barn som Maria kan bära i sin famn. Kristus, som är gränslös - föds i ett stall, i Betlehem, för att dela våra mänskliga begränsningar.

Ett barn, oskyddat och beroende ... det är *Immanu El* - Gud med oss. Ett stort ljus vars strålar skär in i en mörk värld - ett tecken som söker efter mänsklig trygghet men som hotas av mänsklig kyla.

Ljuset strålar fram i julnatten

Låt oss tända ett, ett ljus för varandra. Ett ljus som färgar vår värld röd och klar och alla glittrar till svar.

Ljuset lockar fram det bästa hos oss - liksom det lilla barnet i krubban gör. Rymdernas oändlighet, stjärnornas och alltings ordning, kan framkalla vår häpnad. Men barnet i stallet är märkvärdigare, för han tänder vår kärlek - han färgar vår värld röd och klar så att vi glittrar till svar. Låt oss lyssna inåt, till Kristus i vårt hjärta.

Hör du Guds änglar, som meddelar det glada budskapet: *Idag har en frälsare fötts åt er i Davids stad, han är Messias, Herren.*

+Sten-Bertil

Julens gudstjänster i Sankt Mikael och alla Änglars församling

Juldagen den 25 december
Herren Jesu Kristi födelsedag
Mässa kl 11.00
Celebrant: fr Krister Fast

Söndagen den 29 december
Söndagen inom juloktaven
Mässa kl 11.00
Celebrant: fr Krister Fast

Söndagen den 5 januari
Söndagen efter Nyårsdagen
Mässa kl 11.00
Celebrant: fr Krister Fast

LiberalaKatolska Kyrkans ursprung

se vår hemsida www.lkk.se.

"Klicka" på **Om oss**

Förutom "Kyrkans ursprung" hittar du också "Kyrkans historik, Internationellt" och "Kyrkans historik, Sverige" mm.

INBJUDAN

Välkomna att närvara/delta vid
biskop elect Krister Fast
biskopskonsekration
lördagen den 2 maj 2020 kl. 11.00 och
hans första mässa som biskop
söndagen den 3 maj 2020 kl. 11.00
Plats:
S.t Mikael och alla Änglars Kyrka
Flottbrovägen 5, Stora Essinen, Stockholm

+ *Sten-Bertil Jakobson*

Sten-Bertil Jakobson
Regionalbiskop

O.S.A. senast 15 jan 2020
osa@lkk.se

Buddhist: Kristendom vår identitet

Kristendomen är en del av vår kulturella identitet. Det gäller för både svenska buddhister och Skolverket menar Ryûsan Thorbjörn Carlsten.

Och diskussionen om att fira skolans julavslutning i kyrkan eller ej drar igång igen. Skrev en artikel i tidningen Dagen 2012 utifrån mina synpunkter som zenbuddhist och kristen teolog. God Jul.

Måste vi fira advent i kyrkan? Nej, självfallet inte! Men låter vi bli det, skall vi inte kalla det för "advent" eller ens i sammanhanget nämna någonting om den kommande julen eftersom advent faktiskt handlar om att när det är som mörkast tända hoppets ljus och vänta in befrielsen och Frälsaren.

Oavsett vilka personliga åsikter vi hyser om kristendomens lära, är religionen ofrånkomligt en del av vår kulturella identitet – även för Skolverket. Kristendomen har format den svenska kultursjälen sedan tusen år tillbaka. Inte ens om vi väljer att bli buddhister eller ateister kan vi komma förbi detta faktum. Och det finns heller ingen mening att försöka frigöra sig från det.

Att gå till kyrkan, tända ljus, sjunga med i adventspsalmer hopp och förtröstan – det tror jag inte man tar någon skada av. Man blir inte per automatik kristen bara för att man tar del i kyrkligt adventsfirande lika lite som att någon blir buddhist bara därför att man semestrar i Thailand en eller två gånger om året.

Tvärtom så kan ett deltagande i religiösa ceremonier erbjuda en

djupare förståelse för en för många meningsbärande åskådning, oavsett om man själv intellektuellt instämmer i dess läror eller inte.

Och för Sverige och den svenska kulturen är kristendomen vårt samhälles meningsbärande åskådning sedan så lång tid tillbaka att man inte utan vidare kan sudda ut den från ett skrivbordsperspektiv.

Den pågående debatten om sekulariserade skolavslutningar tenderar att ta sig pubertala uttryck bortom allt sans och förnuft. Och varför ska man alls ha jullov, kan man ju fråga sig. Julens högtid firar vi väl knappast till minne av varuhuset NK:s födelse (även om somliga tycks vill driva saken åt det hållet)!

Det är ju också intressant att samma skolverk som ondgör sig över kristna inslag i advent tillåter utövandet av yoga i skolan, något som Lars Johansson lyfter fram i en artikel (Dagen 27/11). Jag som själv praktiserar och lär ut japansk zen-buddhistisk meditation skulle aldrig drömma om att försöka "sekulär-anpassa" min andliga traditions metoder genom att dölja dess rötter i buddhism. Det är för

mig personligen inget problem att ateister, kristna eller muslimer kommer till vårt zen-center och lär sig meditera enligt den japanska zen-metoden. Dock gör jag alltid klart för samtliga deltagare det faktum att Zen är en metod som ytterst är en buddhistisk religiös andlig praktik vars mål är direkt knuten till den buddhistiska definitionen av "frälsning", och ingen kan utöva Zen på ett autentiskt sätt utan att förstå den buddhistiska världsåskådningen. Därmed inte sagt att man för den skull per automatik blir "buddhist" bara för att man praktiserar japansk zen-meditation! Det behövs mycket mer än så.

Men ingen meditation eller yoga kan isoleras från sitt ursprung, och det kristna advent kan inte isoleras från sitt. Att ta del av andra traditioner, uppleva dem inifrån på ett autentiskt sätt, är utbildande på alla sätt. Som svensk buddhist har jag inga som helst problem med en svensk advent. Också jag söker ljuset med hopp om fred, försoning, kärlek och mänsklig gemenskap. Jag gör det tillsammans med alla andra. Alla på var sitt eget sätt.

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan
önskar alla en

Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

Bortom skillnad

Buddhism och kristendom i mystisk förening

Thorbjörn Carlsten, teol.mag., zen-lärare

"Jag kan idag inte längre förstå mig själv som människa, som troende, som munk utan att dricka samtidigt ur flera traditionskällor. Det som förenar oss är alltid viktigare och mer ursprungligt än det som åtskiljer". Så säger Bernard Durel, dominikanmunk som sedan flera decennier är verksam som teolog och zen-meditations-lärare i. Med trappistmunken Thomas Merton (1915-1968) och den japanske katolske prästen Fr. Oshida som förebilder, vill Bernard Durel främja till att lära av andra traditioner för att på så sätt fördjupa den kristna tron. Durel är verksam i både Sverige och i Europa.

Jag själv, som är uppväxt i ett kristet hem, mötte zen-traditionen 1984. Som blott 19-åring reste jag till St. Davidsgården i Rättvik för att lära mig zen-meditation. Mina första lärare var prästen Per Mases (1934-2010), föreståndare för gården, och den japanske läraren Masanobu Hirata. Det här blev början på en lång vandring till att upptäcka den mystiska enheten bakom de yttre formerna, upptäckten av Anden bortom skillnad.

Men tro mig, det har inte varit någon enkel väg. I 25 (!) år brottades jag med Skillnaden. Är jag buddhist eller kristen? Kristen eller buddhist? Frågan lämnade mig ingen ro. Den brände inom mig dag som natt. Den blev till en kōan, en typ av problem eller frågeställning inom zen-traditionen som inte kan besvaras rationellt. Som en äkta kōan blev den till en plågsam frustration som jag inte kunde göra mig fri från. Inga böner i världen kunde hjälpa mig. Skillnadens mur var upprest framför mig. Jag kunde varken gå framåt eller tillbaka. "När ingenting längre är möjligt – vad gör du?"

lyder en annan kōan. Jag var tvungen att fortsätta framåt. Problemet var ju bara att det inte fanns någon port i muren. Ändå piskades jag framåt. Jag måste komma igenom muren. Måste passera Skillnaden...

En eftermiddag sitter den norske teologen och missionären Notto Thelle under taket på verandan i ett japansk zenbuddhistisk kloster och skall inleda ett samtal med den gamle abboten om likheter och skillnader mellan buddhism och kristendom. Plötsligt öppnar sig himlen och det vräker ner ett störtregn över tempelgården. Regnet dånar så högt att ingen av dem kan prata. Istället lyssnar de båda i tystnad. När regnskuren upphört, solen bryter fram genom molnens gråa slöjor och fåglarna börjar åter att kvittra, möter han den gamles vänliga blick. Abboten och zenmästaren frågar: "Säg mig, det där regnet... var det ett buddhistiskt eller kristet regn?" Båda skrattar hjärtligt. Men här får Thelle också en insikt. Är det inte så, att alla dessa murar av skillnader vi människor bygger upp mellan oss endast är utspekulerade – och egentligen helt oviktiga – tomma konstruktioner? Thelle sammanfattade en del av sina möten med Zen i boken "Hvem kan stoppe vinden? Vandringar i grenseland mellom Øst og Vest" (Oriens Forlag 1991). Titeln är vald utifrån Jesu ord till Nikodemus: "Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men du vet icke varifrån den kommer, eller vart den far; så är det med var och en som är född av Anden" (Joh. 3:8).

Jag återvände flera gånger till St. Davidsgården i Rättvik där jag fortsatte att brottas med min kōan. I mina dagböcker från den tiden har skrivit sida efter sida efter sida om Skillnaden.

Mitt sökande efter svar ledde mig till ett zen-tempel i Frankrike och sedan vidare genom många års utbildning i teologi på universitetet. En dag sa Ragnar, en godhjärtad äldre docent i teologi, till mig: "Thorbjörn... du är egentligen ingen akademiker – du är här för att hitta dig själv".

Genombrottet, *satori* – upplysningen – ägde rum en tidig morgon i november 2009. Jag bodde då på Gotland där jag så gott som varje dag företog mig långa, tysta promenader ute på de karga stenhällarna med de vindpinade träden söder om Visby där havet störtar in mot kalkstensklippan. Plötsligt upplöstes muren i tomma intet. Skillnaden försvann. Det fanns inte längre någon fråga och därför inget svar. Anden rann som ett varmt ljus genom hela kroppen. Kampen var över. Och där stod jag – bortom skillnaden, i oskillnaden, i icke-tvåhetens mystiska enhet. Muren var borta. Det hade aldrig existerat någon mur, ty den var blott en begreppstänkandets, dogmernas och de teologiska konceptens dimma.

Idag är jag själv zen-lärare. Jag är prästvigd i japansk buddhistisk tradition och kristen teolog. Varje tisdag ger jag zen-undervisning i meditationslokalen under kyrkan på Stora Essingen. Där finns bilder av både Buddha och Kristus, av bodhisattvor och katolska helgon. Där finns Maria, där finns Kuanyin – den kinesiska Vishetens gudinna... Ibland föreläser jag om en zenbuddhistisk kōan. Ibland kommenterar jag ett Jesus-ord i Nya testamentet och kanske gör den till en kōan inspirerad av den japanske katolske prästen och zen-mästaren

Forts. sid 7

Hur Franciskus, en Juldag, byggde upp en krubba

Av Thomas av Celano

"Franciskus absoluta ideal, hans mest brinnande önskan, hans orubbliga vilja var att följa det heliga evangeliet till punkt och pricka, att under alla omständigheter fullkomligt rätta sig efter vår herre Jesu Kristi lära med nitälskan, flit, iver och värme samt att följa hans exempel. Han frammanade Jesu ord i en trägen meditation och genom djup kontemplation uppehöll han minnet av hans gärningar. Särskilt två teman grep honom så starkt att han knappast kunde tänka på något annat: ödmjukheten uppenbarad i Inkarnationen och kärleken uppenbarad i Kristi lidande.

Det är därför som jag (Thomas de Celano) vördnadsfullt vill bevara minnet av det som Franciskus gjorde en juldag tre år före sin död. I denna provins levde en man som hette Johannes. Han åtnjöt ett mycket gott anseende och hans liv var ännu bättre. Den salige Franciskus tyckte mycket om honom, eftersom han trots sin förnäma börd och sitt höga ämbete, inte fäste någon vikt vid blodets ädelhet utan önskade förvärva själens ädelhet. Ett par veckor före Jul lät Franciskus kalla honom till sig som han ofta gjorde. "Om du inte har något emot det", sa' han till honom, "så låt oss fira Herrens kommande fest i Greccio; börja redan nu och förbered allt enligt de anvisningar jag ska ge dig. Jag vill faktiskt uppväcka minnet av Barnet som föddes i Betlehem och av allt det han måste gå igenom alltifrån barn domen; jag vill se honom, med mina kroppsliga ögon, sådan han var, lagd i en krubba och sovande i höet mellan en oxe och en åsna." Den trogne vännen begav sig omedelbart till byn i fråga och förberedde skyndsamt det som helgonet hade bett om.

Glädjens dag var inne, jubelns tid började. Bröder från flera närbelägna kloster hade inbjudits. Traktens invånare, män och kvinnor, i feststämning, tillverkade efter förmåga facklor och vaxljus för att natten skulle lysa, denna natt under vilken den strålande Stjärnan gick upp, den Stjärna som skulle sprida sitt ljus genom alla sekler. När helgonet kom glädde han sig åt att se att allt var klart. Man hade burit fram en krubba och hö, man hade lett fram en åsna och en oxe. Här hölls enkelheten verkligen i ära, det var fattigdomens triumf, den bästa lektionen i ödmjukhet; Greccio hade blivit ett nytt Betlehem. Natten var lika lysande som dagen och ljuvlig både för människor och djur. Människorna skyndade till, att få återuppleva mysteriet förnyade deras glädje. Skogarna genljöd av sånger och bergen återkastade de glada ekon. Bröderna sjöng Herrens lov och hela natten förflöt i glädje. Helgonet tillbringade kvällen stående framför krubban, förkrossad av medlidande, fylld av utesäglig glädje. Till slut firades mässan med krubban som altare och prästen som celebrerade kände en vördnad som aldrig förr.

Franciskus klädde på sig dalmatikan, ty han var diakon, och sjöng Evangeliet med väljudande röst. Hans röst, vibrerande och mild, klar och välklingande fyllde de närvarande med den största glädjen. Sedan predikade han för folket och fann ord lika ljuva som honung för att tala om den fattige konungens födelse och om den lilla staden Betlehem. När han talade om Kristus Jesus kallade han honom med mycken kärlek "barnet från Betlehem" och han ropade ut detta Betlehem som förlängdes så att det liknade ett lamms bråkande; han lät hela sin röst, hela sin kärlek passera genom

munnen. När han uttalade orden "Jesus" eller "barnet från Betlehem", kunde man tro att han förde tungan över läpparna som för att njuta av dessa ords sötma.

Bland alla de överflödande nådebevis som Herren givit på denna plats kan man räkna den beundransvärda syn som en rättskaffens man fick njuta av. Han fick i krubban se ett litet orörligt barn som tycktes väckas upp av helgonet när denne närmade sig. Denna syn kom verkligen i rätt tid, ty Jesusbarnet sov bokstavligen i glömskans djup i många hjärtan ända till den dag då hans tjänare Franciskus väckte till liv åminnelsen av honom och det ristades in på ett outplånligt sätt i allas minnen. Efter nattens högtidligheter gick var och en hem fylld av glädje.

Man behöll hö från krubban "så att Jahvé skulle kunna bota boskap, så stor är hans barmhärtighet"! Faktiskt, många djur i trakten som drabbats av olika sjukdomar blev botade när de åt av detta hö. Ännu märkligare, kvinnor som hade en mycket svår och smärtsam förlossning, fick en lyckosam nedkomst efter att ha tagit några strån av höet. På samma sätt fick många män och kvinnor hälsan åter.

Krubban har blivit ett tempel konsekkrerat åt Herren; där själva krubban fanns har man byggt ett altare till salige Fader Franciskus' ära, så att där förr djuren åt sin föda som var hö, människorna nu, till sin själs och sin kropps hälsa, äter köttet från Lammet utan fläck, vår Herre Jesus Kristus, som, i sin oerhörda och utesägliga kärlek, gav sig själv åt oss, han som lever och råder i evig ära med Fadern och den Helige Ande i evigheters evigheter.

Amen. Halleluja, Halleluja!"

Bortom skillnad

Forts från sid 5

J.K. Kadowaki, författare till boken "Zen and the Bible" (Orbis Books, 2002). I zazen (zen-meditation) är var och en ett med Gud och Buddha. I zazen "lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig" (Gal. 2:20).

Alla jag möter i olika sammanhang är måhända inte överens med mig om denna "synkretism". Även de präster i Svenska kyrkan som också är zenmästare har erfarenhet av skillnadens dilemma. Men många möter jag också som blir positivt överraskade av min och andras gränsöverskridande teologi. Meditationsverksamheten i Liberala Katolska Kyrkan som jag och biskop Evert tillsammans bedriver har fått många andligen sökande människor att hysa de godaste tankar om LKK, "äntligen en kyrka som är öppen för ett annat, större tänkande" är ett omdöme jag oftast får höra. Då vill jag därför passa på att uppmuntra till att kyrkan stödjer och bevarar meditationsverksamheten i framtiden eftersom den bidrar till att man efter några tisdags- och torsdagskvällar "down-stairs" gärna kan tänka sig att delta "up-stairs" på söndagarna. Kyrkan på Flottbrovägen 5 representerar sannerligen någonting unikt. En himmelsk skatt värd att förvalta med omsorg.

Sommaren 2018 slutförde jag ett två år noggrant inträngande arbete med uppsatsen *Bortom Skillnad* framlagd vid Teologiska Högskolan Stockholm. Här formulerar jag den "transcenderande religions-teologin", den som överskrider dogmernas förminsande kategorier, ett bejakande av Anden som blåser dit den vill... Uppsatsen, som förlänade mig magisterexamen i teologi, finns att söka på Diva-portalen (www.uppsatser.se). Men akademiska uppsatser i all ära – i poesin finns ett annat, starkare språk. Avslutar därför min artikel med några diktens reflektioner jag skrev ner under en retreat.

*När jag inser att jag ingenstans har
att ta vägen, att jag*

*ingenstans kan gå – varken framåt
eller tillbaka – då kan det*

*ske att jag beträder mystikernas,
pilgrimens väg; men endast när jag
ingenstans har att ta vägen, att jag
ingenstans kan gå – varken*

framåt eller tillbaka!

*Mystikernas, pilgrimens väg – hur är
den då beskaffad?*

*Jag skulle vilja säga att den är en
rörelse. Rörelsen går från det*

*begränsande till det obegränsande,
från det stängda till ostängda,*

*till det öppna, till det öppnande.
Jag kan inget veta om den vägen –*

endast beröra, beröras, vidröras...

*Många har gått den. Säger man.
Men de som gått den liknar*

*fåglarna som visserligen följer en
väg, men en väg som inte lämnar*

*några spår efter sig. Ja, så tänker
jag, ty det som lämnar spår efter*

*sig kan också förutses, beräknas,
vetas... Men då är det inte längre*

*det obegränsande, det ostängda,
det öppnande...*

*Ordet jag läser, psalmerna jag
sjunger, brödets och vinets högtid –*

*dessas ting är för mig portar bort
från det begränsande, det stängda,*

*det öppna till det obegränsande,
ostängda, öppnande...*

*Döden hör till det stängda;
Uppståndelsen hör till det*

*ostängda! Uppståndelsen är
fåglarnas väg som är utan spår*

*och därför inte kan beräknas. Nej,
vore den given spår, vore*

*den möjlig att veta, och då skulle
den höra till det stängda, det*

*öppna. Den vore ju inte längre
denna berörande och*

vidrörande... rörelse...

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars
Församling.

Flottbrovägen 5, Stora Essingen,
112 64 Stockholm,
tel 08-6562665.

e-post: skt.mikael@lkk.se.

Plusgiro 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:

Krister Fast, Filipstadsbacken 60,
723 43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Se Stockholm

AVESTA

S:t Staffans Kyrkogrupp.

Se Stockholm

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp

Se Stockholm

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp.

Se Stockholm

UPPSALA-SALA

Maria församling.

Ansvarig församlingspräst:

Jonas Anundi, 08-724 94 11.

VÄSTERÅS

Maria församling.

Ansvarig församlingspräst biskop
Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, tel 021-33 34
70.

Bankkonto: LKK Maria församling
Cnr 6546 Kontonr 962452718

GULLSPÅNG

S:t Rafaels kyrkogrupp

c/o Carina Carlström, Östergat. 11
547 31 Gullspång
tel 073-567 83 40

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson,
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
17 Old Gloucester Steel

London WC1N 3AF

United Kingdom

e-mail: PresidingBishop@LCC.world

Presiding bishop Michael Warnon

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet
kan du få på Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den
svenska grenen av Liberala
Katolska Kyrkan och utkommer
med fyra nummer per år.

Ansvarig utgivare:

Sten-Bertil Jakobson,
tel 070-536 65 37.

Redaktion och expedition:

Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.

E-post: communio@lkk.se

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller
uttryckta uppfattningar i denna
tidning, bara när de är betecknade
"officiellt".*

**Sista manusdag för nr 1-2020
är den 28 februari 2020.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....135 kronor

Psalmbok.....55 kronor

LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi

Principförklaring och kort lärosammanfattning.....20 kronor

99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan50 kronor

Kristen Gnosis.....160 kronor

All försäljning sker i
församlingarna och
kyrkogrupperna

Trettondagsfest i S:t Mikael's församling

5 januari efter mässan

Knytkalas, medtag en liten julklapp (värd max 50kr) till tomtens
säck.

Alla är välkomna, tag gärna med en vän.

CAPELLA 2020

Reservera den
13-14 juni i din
almanacka